

Laatst sprak ik de schrijver Gerben Hellinga. Vroeger was deze donkergelokte, in verschoten spijkergoed gestoken hoogleraarszoon me iets te aantrekkelijk: zo'n onbereikbare mengeling van intellectueel en wildebras. Liever was ik zelf onbereikbaar. Maar de tijd heelt alle scrupules; inmiddels is ook hij een dagje ouder. Over leeftijd gesproken, ik herinnerde hem aan een radiointerview een paar jaar daarvoor met Martin Simec. Vergeleken bij het indringende, Oosteuropese stemgeluid van de gastheer klonk dat van de interviewee verkwikkend ingetogen, op het dorre af waardoor Hellinga's verhaal in mijn geheugen staat gegrift: hoe hij een lezing moest houden in een Utrechts kraakpand en omdat hij iets te vroeg was, werd verwezen naar een open ruimte met, in een kring, stoelen waarop jonge mensen zaten. 'Om de tijd te doden had ik een krant gepakt, maar toen ik even opkeek, zag ik een meisje rondgaan met een doosje snoepjes. Iedereen kreeg er een, maar mij sloeg ze over. Alsof ik er niet zat. Dat was de eerste keer dat ik me echt oud voelde.'

Als vanzelf moet ik denken aan mijzelf. En aan de blauwe maandag waarop ik in de jeugdserie Goede Tijden Slechte Tijden gestalte gaf aan een daadkrachtige architecte, tevens mannenverslindster: Sandra Mulder. Was er tijdens de opnamen al nauwelijks sprake van interactie (maar ach, niemand van mijn adhoc-collega's had een toneelschool van binnen gezien), in de pauzes werd rakelings langs en vooral over die stoere Sandra heen gepraat. Over drugs, drank, wie de ergste kater had, over de rest van de cast en wie met wie. Alsof ik er niet stond. De enige vraag die me ooit is gesteld kwam uit het mondje van die reuzenblondino (inmiddels opgeklommen tot tycoon) 'Was u niet een soort omroepster bij de Tros?'

Gerben vertelde nog een verhaal dat diepe indruk op me maakte. Niet over leeftijd, maar beroemdheid. Het speelt zich lang geleden af in New York waar de schrijver, in de bloei van zijn leven, een railroad-appartement in de 5e straat (East-Side) bewoonde. In die jaren oefende hij zich in kaartleggen: I tjing. Na lang 'ermee rondlopen vanwege een oversceptische moeder' was hij uit de occulte kast gekomen: 'Occultisme is een beladen woord dat met tovenarij en met halvegaren op sandalen wordt geassocieerd, maar niet voor niets bestaat er een manier van denken uit andere tijden en culturen die al duizend jaar 'werkt'.'

In ieder geval werkte het die middag in New York. Op verzoek van een vriendin zou de jonge Nederlander de toekomst voorspellen aan een meisje van een paar straten verderop, 'in net zo'n appartement als ik, in de 7e straat, met die eh, Sean Penn.' De jeugdige bezoeker, een muizig type met een bleek gezichtje dat door puistjes werd ontsierd, wilde weten of ze een rockster werd.

'Het was alsof uit die kaarten op de grond een enorme kolom omhoog kwam. "Ja, de grootste van de hele wereld!"

"Word ik rijk?"

"Schatrijk!"

"Met een eigen vliegtuig?"

"Ja!" Ze kreeg een kleur van opwinding.

Madonna heette ze. "Wat een leuke naam," zei ik nog. En zij: 'ben ik je iets verschuldigd?'

"Niks, maar als je later beroemd bent, kom ik bij je langs."

Dat is totnu toe niet gelukt. Want 'door zo'n persagent word je als gek weggezet. Maar ik ken via-via de piloot van Sting en die kent weer de piloot van Madonna, dus misschien...'

Laatst heeft Gerben ook voor mij kaarten op de grond gelegd. Maar niks kolom. Wel een column. In De Volkskrant. Niet schatrijk. Een eigen vliegtuig zit er niet meer in.